

Journal

2014

CRISTIAN
BREDIVAN

Cristian Bedivan
desen

Katia Nanu
eseu

Titlurile lucrărilor aparțin autorului

Cristian Bedivan - *Mașină de scris povești*, instalație

Cristian Bedivan,

JURNALUL unui artist iubit de ...

L-am văzut pe Cristian Bedivan discutând cu un trunchi de lemn de nuc și convingându-l să se transforme într-un OM care întruchipează, prin ceea ce face, semnul mișcării.

Este clar. Lemnul îl iubește.

Am văzut imagineri ale unor «oameni cărți» din argilă cu file din hârtie tipografică muncită.

Este clar. Și argila îl iubește.

Am văzut pietre îmblânzite de Cristian Bedivan.

Este clar. Piatra îl iubește.

Am văzut cum mlaștrul se transformă, prin turnare în bronz, în forme insolite.

Este clar. Bronzul îl iubește.

Am văzut cum literele de plumb de la vechile tipografii se pot transforma în forme arhaice cititoare și făuritoare de semne.

Este clar. Plumbul tipografic și SEMNELE îl iubesc.

Am văzut cum poate face o ilustrație de carte cu poezii pentru copii.

Este clar. Copiii și poezia îl iubesc.

Scrisul îl iubește.

De la scris ajungem la Jurnal.

În JURNAL, creionul și grafica îl iubesc.

De data asta, în această expoziție, el este iubit nu de piatră, lemn, hârtie, plumb, bronz, ci de CREION.

În creion sunt făcute toate aceste 58 de pagini de jurnal.

Despre sensul jurnalului în creion a explicat Cristian Bedivan, dezvăluindu-ne care este motivația.

Alăturarea textelor aparține ideii de expoziție neconvențională în sensul prezentării unui artist care nu se sfiște să-și completeze creația cu gândurile altcuiva care, prin scris, reinterpretează mesajul său.

Este clar, artistul Cristian Bedivan este iubit.

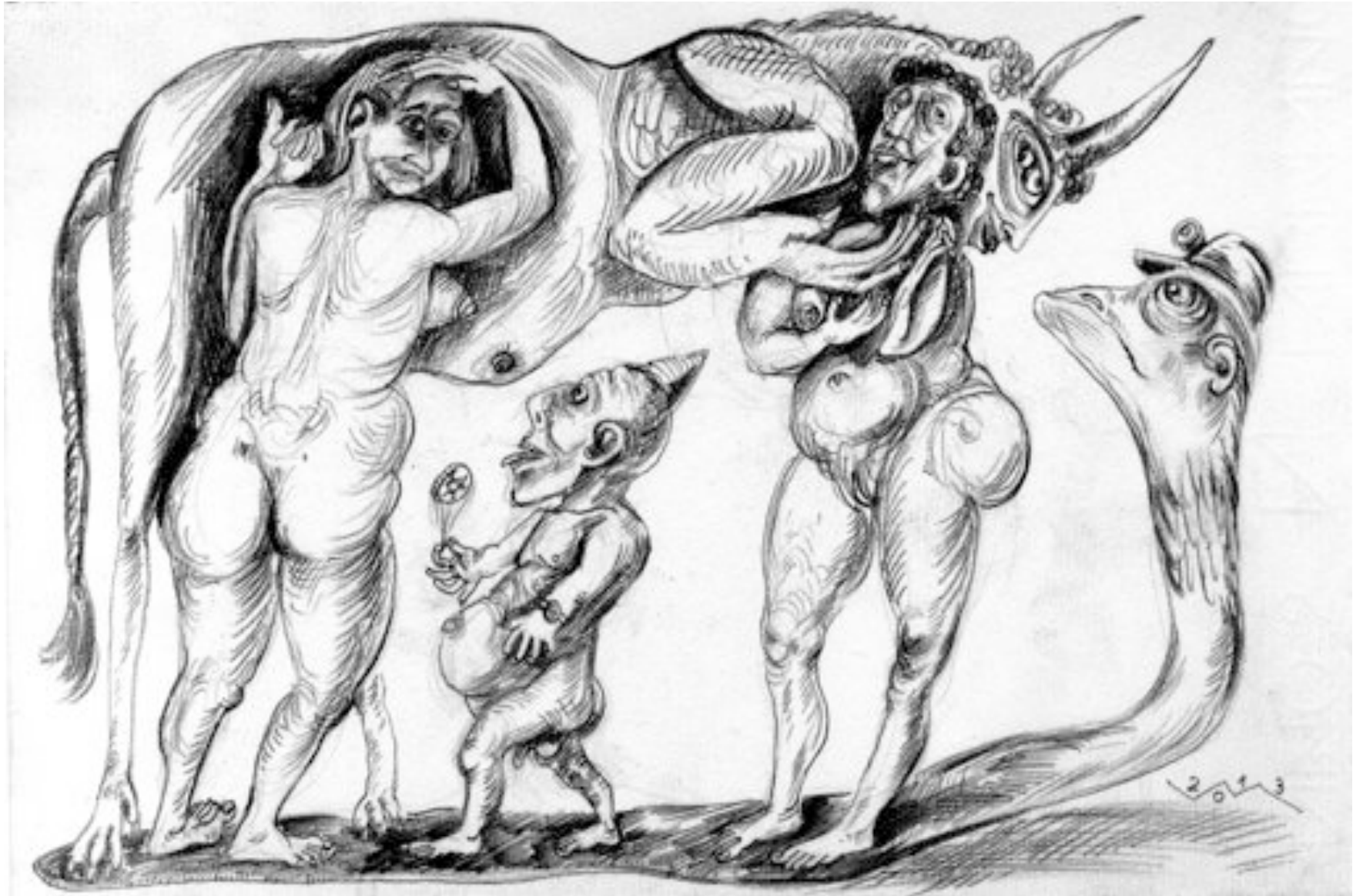
Dr.Dan Basarab Nanu
Manager
Muzeul de Artă Vizuală Galați

Lilith, prima femeie a lui Adam, zămislită din pământ, ca și el, și Eva, femeia din costă lui, sunt polii între care pendulează masculinitatea.

Lilith, regina întunericului, demonul morții, cere însă egalitatea cu bărbatul, pe când Eva cea cuminte, dar curioasă, își dorește cunoașterea. Eva incită la nesupunere, acceptând mărul și consecințele accesului la fructul oprit. Cele două sprijină Minotaurul, răul zămislit de fiecare dintre ele, asumându-și sacrificiul, damnarea, odată cu libertatea de a crea o făptură blestemată. Fără sacrificii, însă, nu putem ajunge în lumea transcedentală.

Sub povara feminității lor, bărbatul, suferind de nanism, mărunțit de dificultatea alegerii, cheamă soarta dând cu banul. Pe sub toți se așterne șarpele, preș și suport alunecos pentru orice speculații în fața cărora nu-și scoate măcar pălăria. Totul este, la urma urmei, o simplă problemă, nerezolvată încă, de poziție.

Dedesubt sau deasupra?

Adam dând cu banul între Eva și Lilith - creion

Doamna goală și domnul îmbrăcat servesc pește la o masă așezată pe spatele unui porc cu botniță. E vineri, zi de post, când carnea nu poate fi consumată, de aici tăcerea de botniță a imensului animal, porcul, considerat în antichitate un simbol al fertilității. De aceea doamna e goală și domnul consumă pește? O fi dezlegare la pește în vinerea dejunului bedivanian. Trimiterea la antichitate e străvezie. Peștii erau sacri pentru greci și romani, fiind asociați cu venerarea Afroditei. Peștele este legat de misterul procreării. Scroafa, genul animalului postament pentru masă e incert, era sacră în Egipt și simbol al fertilității.

Oricât am analiza simbolurile, concluzia este una singură: după dejun știm sigur ce urmează.

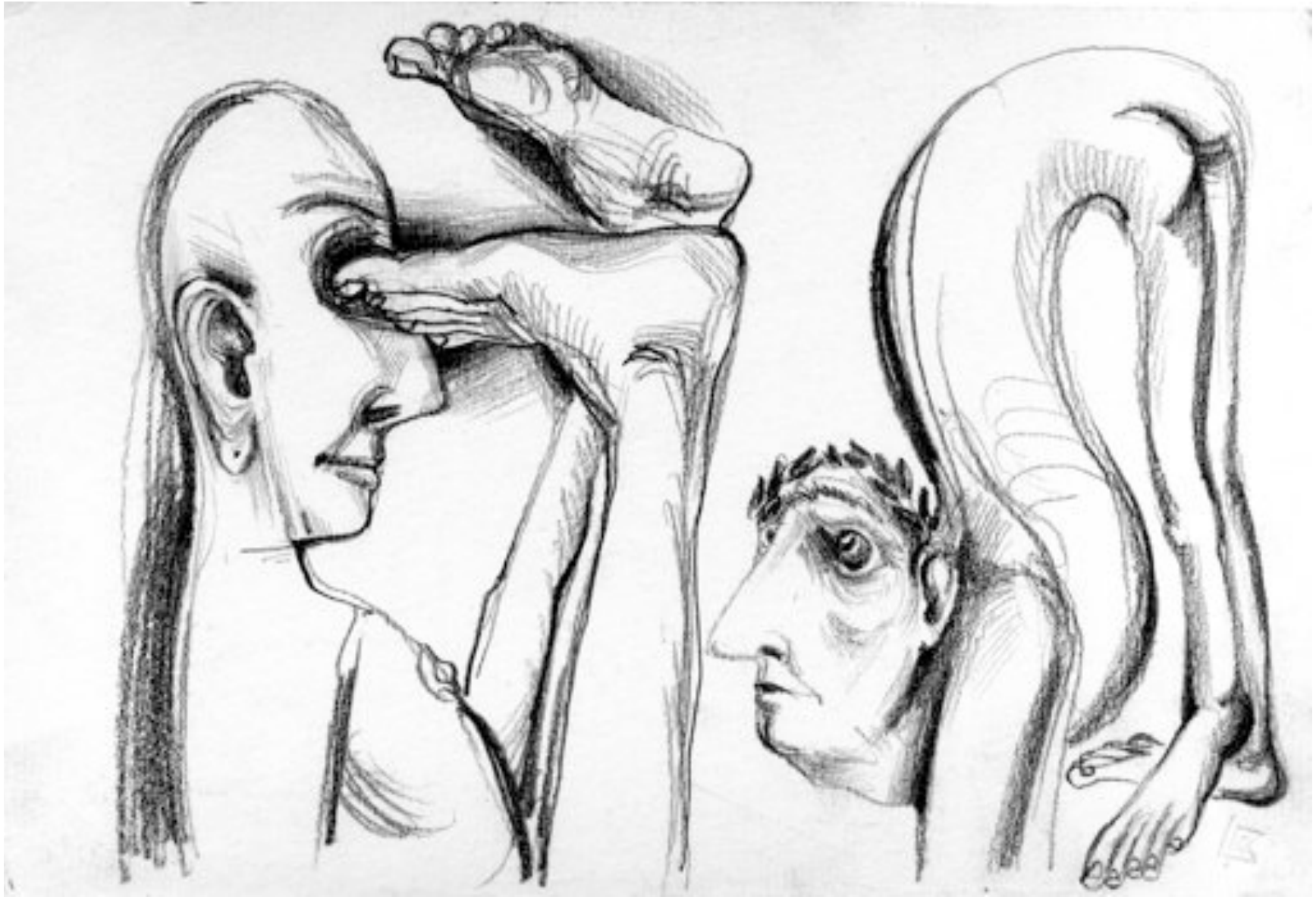
Dejun pe porc - creion

Tușe dense, aglomerație de personaje cu simbolistică incertă. Poate un bărbat nefericit, de ce nu din dragoste, poate o femeie rece (goliciunea nu o dezbracă de mărgele), sigur un Mefisto încălecat de puternica Evă, ascunzându-și identitatea sub joben. Îngerul, dezeificat printr-o erecție vizibilă, se consolează cu o ne semnificativă păpușă, în timp ce spectatorii întorc pudic spatele, gata să cadă de pe planeta care nu-i mai încap.

Planetă mică, simboluri multe - creion

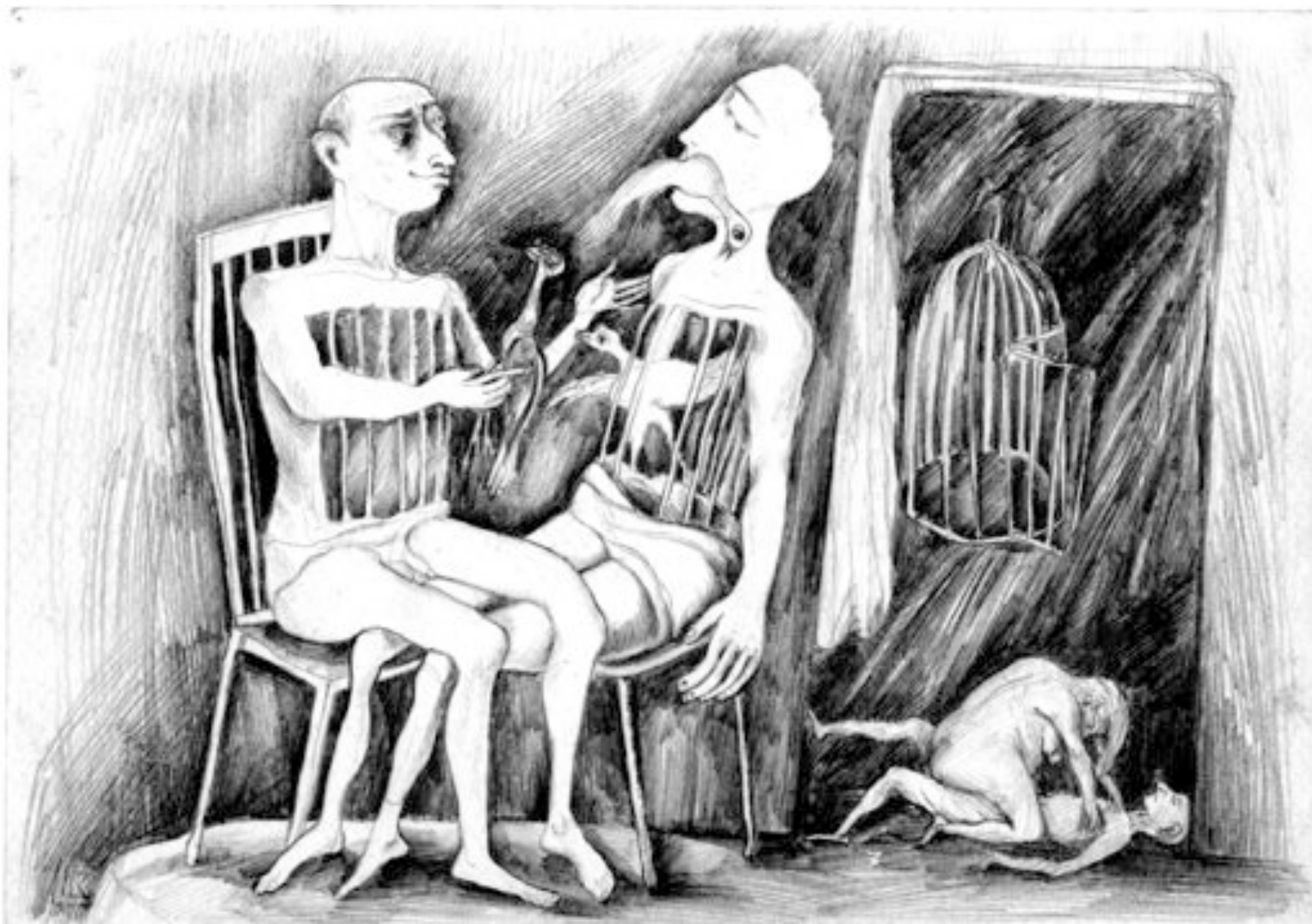
Contorsionata natură umană dezvăluie și ascunde în egală măsură. Femeia poate orbi, pentru că dragostea este oarbă, acoperindu-și privirea cu picioarele ridicate, semn al dezvăluirii unor comori de obicei ascunse, atât de dragi sexului puternic și încununat de cumuna de laur. Masculul însă, eroul acestei scene ușor misogine, absoarbe cu privirea locul păcatului, pe care îl va proslăvi, ca poet sau orator, pentru a-și merita cumuna. Cine, ce vrea, de fapt, să vadă?

Văd doar ce vreau - creion

Pare să fie vorba despre libertatea sexuală. Imaginile acuplării sunt adiacente, dar explicite. Însă, doar pare. Pentru că oamenii-colivii au porțile deschise unul către celălalt, își smulg păsări din piept și le dau ofrandă. Hulpavă, femeia mușcă dintr-o pasăre, gustând prima libertatea. Libertatea de a naște o altă libertate. Poate că pasărea ei este o acvilă, simbol al triumfului spiritului asupra puterii lumești.

Pare bizar să poți bănuși spiritualitate lângă o scenă explicită de sex. Însă, gratiile coliviilor noastre interioare obligă la atâta libertate!

Și libertatea poate fi eliberată, nu-i așa? - creion

Dacă tragi apa, totul dispare. Și nebunia sexului conjugal, ce arzător dorește bărbatul! și aglomerația multiplicării personale de-a lungul unei vieți în comun, și scările furișate în spate, dar pe care trebuie mereu să le urci.

Nevoia de liniște, ciorapul căzut a lene și furișatul pe tavan - de câte ori nu ți-a venit să te urci pe pereți?- buzunarul plin sau bomba pe care nu știi dacă o vei dezamorsa ori o vei lăsa să explodeze, toate fac parte din căminul ospiciu. Sunt viața dezgolită de hainele protocolului, viața care-și caută un pat comod, în care să se întindă din când în când.

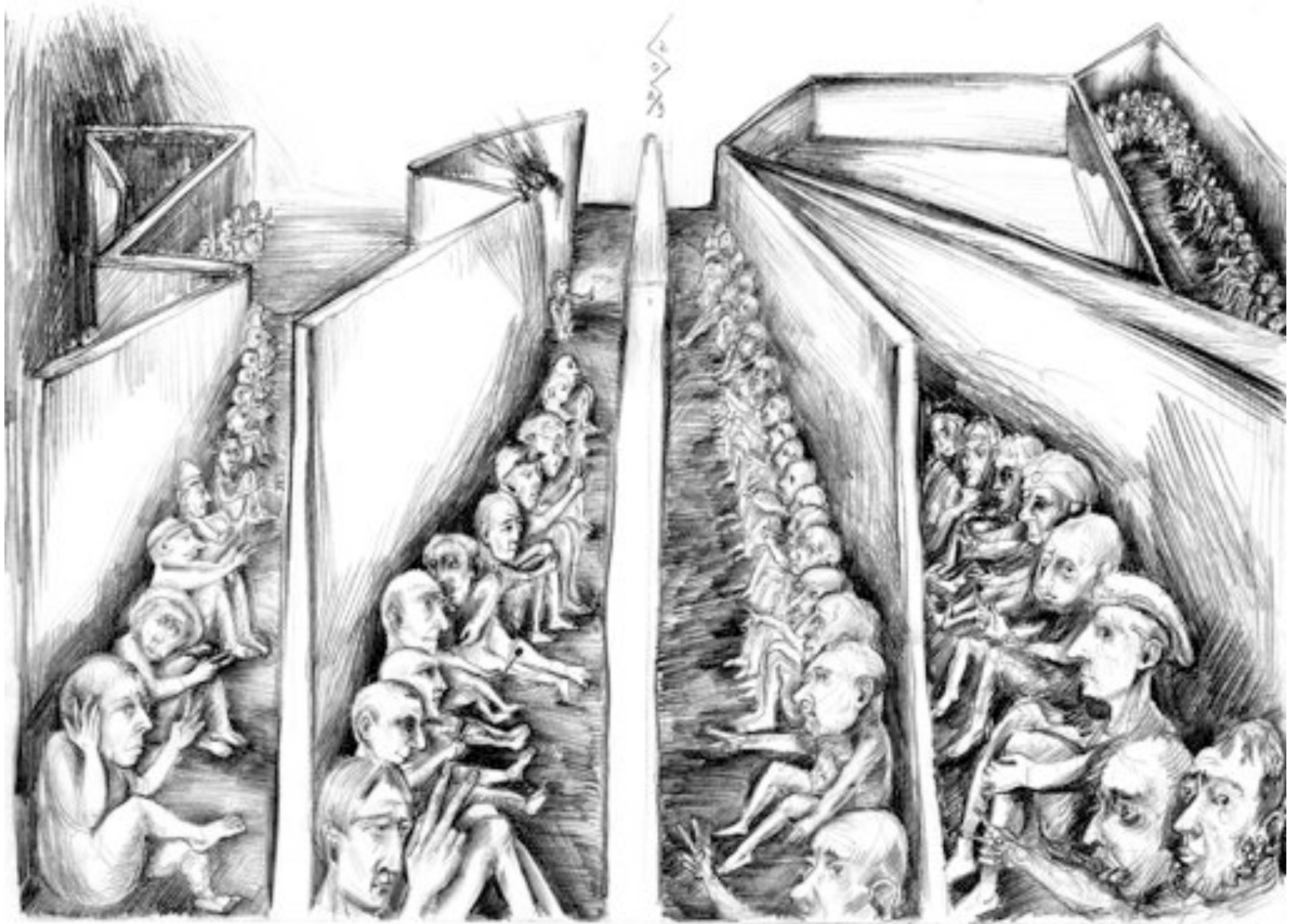
A uitare.

Căminul nostru, ospiciul nostru - creion

Trist era dacă aveam un labirint. Efortul de a căuta ieșirea i-ar fi epuizat pe locuitorii acestei planete a nemișcării. Gangurile sunt pasaje de trecere, duc dintr-un loc în altul.

Cu semnul victoriei imprimat pe degetele descărnate, oamenii din ganguri stau precum sacrificaii Holocaustului, așteptându-și sfârșitul. N-au verticalitate, numai poziție de stat. Așteaptă în șiruri lungi, nesfârșite, să le vină rândul la libertate. Până și corbul, prevestitor de rele, îi privește cu penaj uluit, așteptându-le ridicarea la viață.

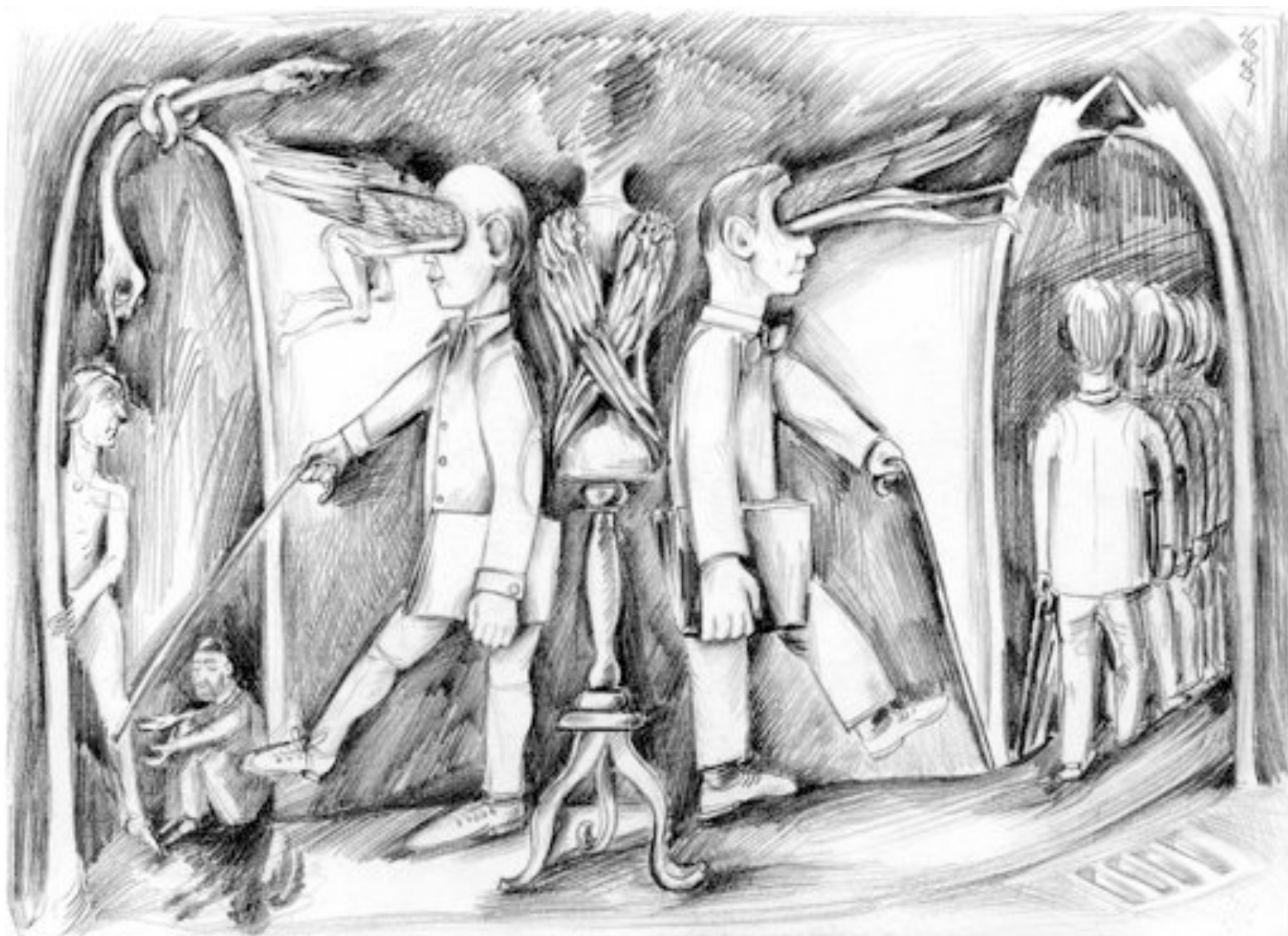

Gangurile libertății - creion

Dacă ai baston și mapă, ai și haine de firmă, inclusiv papion, pantofi cu ștaif și, chiar dacă îngerii îți intră sub pleoape, nu în suflet, căutând acolo lumina, dacă ai atributele puterii, eleganței, distincției, deosebirii, o poți lua încotro vezi cu ochii.

Gesturile direcției sunt clar neclare, într-o parte se dimensionează orizontul, în alta se dau indicații contrare. Într-o parte coloanele uniformității mășăluiesc fără chip, în alta mâna întinsă spune o poveste.

Tentațiile lumii largi îi îndepărtează pe aleșii cu baston și mapă de centrul împăiat, de manechinul cu aripi strânse, singurul loc suficient de stabil pentru ei. Căruia ar trebui să-i poată da viață. Birocrația este, însă, doar o noțiune funcționărească. Și asta vine de la funcție. Cea care creează... Organul.

Dacă ai baston și mapă poți să mergi unde vrei, centrul nu te reține - creion

Bronzul din titlu este doar o butadă. Autorul încearcă să ne înșele gândul. Nu despre statui din bronz este vorba, ci despre caracterul de bronz al celui care se așază pe sine deasupra tentațiilor.

Autoportret cu jumătate din Bedivan, lucrarea trimite la mitul inorogului încălecat de cineva ascedent către virtute, către curățenie sufletească supremă.

Se spune că primul care ar fi văzut un inorog, în grădina Edenului, a fost Adam. Să-l încaleci fără a avea picioare și sex, înconjurat de mulțimi care își trâmbițează nimicnicia, urmând steagul pe care este desenată o bucată de os, acesta este supremul gest de sacrificiu al unui om pentru care bronzul nu se ridică în statuie, ci se încearcă în duritatea propriei ființe.

Eu încercând calitatea bronzului - creion

Viața după moarte se plătește. Ca să treci Acheronul, trebuie să-l plătești pe Caron, luntrașul lui Hades. Cei care nu plăteau pribegeau un secol pe ape. La noi, obolul este bănuțul pus pe pleoapa mortului. La Cristi Bedivan, banul dispare.

Îngerii scotocesc prin capul luntrașului, îndesând cărți, sau îi pun nu pumnul ci piciorul în gură, adâncindu-și mâinile până la coate în orbitele lui. Îngerii împart ogive de icoană și unul dintre ei are sexul potolit de colivie. Reorganizarea ține de dorințe lumești, sfidătoare, cu ochii scoși din orbite, cu violență, sălbăticie. Disproporția dintre Caron, luntrașul-cap și cei trei îngeri-oameni e dată de spaimă.

Trecerea nu este niciodată lină și, cu toate reorganizările, rămâne definitivă.

Trei îngeri reorganizând luntrea lui Caron - creion

Ce rămâne după noi? Bucăți de viață distorsionată, după dorința și voința celor care ne-au încorporat cândva în existența sau sufletul lor.

Fiecare pleacă lăsând ce poate. Fiecare rămâne adunând ce a primit. Fragmente din cel care a fost, smulse hulpav sau tăiate atent, bunuri materiale, amintiri fugare, sau, ce fericire! imaginea diafană a iubirii cu chip de fată, ascunsă sub coaja creștetului unui îndrăgostit.

Împărțirea moștenirii e doar un soi de chirurgie sentimentală. Dacă ai ce lăsa în urmă. Dacă nu, doar pasărea tinereții mai adie din aripi frânte, la chemarea unui nud diafan. Amintiri de neamintit?

Împărțirea moștenirii, creion

Poți să te neîncapi pe tine. Dreptunghiul propriei ființe devine strâmt când ții în mână oul primordial, trebuie să dai naștere și nu știi cum, și cât, și cui. La urma urmei, ni se îngăduie exact atâta spațiu cât merităm, iar pasărea noastră ne consumă și bucata de cer rămasă în spate.

E simplu. Ca oul lui Columb. Dreptunghiul în care ne-am claustrat cu bună știință are exact forma și conținutul asumat. Zbaterea este doar o altă formă de rostogolire a naturii. Umane.

Încap cu greu în dreptunghiul meu - creion

Cum românul s-a născut și puțin poet și puțin Bulă, după declararea oficială a crizei economice, pe plaiul mioritic a și apărut un cântec denumit KK Maka, o parodie după una dintre melodiile de succes ale Shakirei. Am găsit câteva versuri pentru exemplificare: "În 2006 se cumpărau case, cu buletinul își lua plasmă tot cretinul. În 2010 o frecăm la rece, s-a terminat, am consumat, dracul ne-a luat. Bugetul e în găleată, țara-i scufundată..."

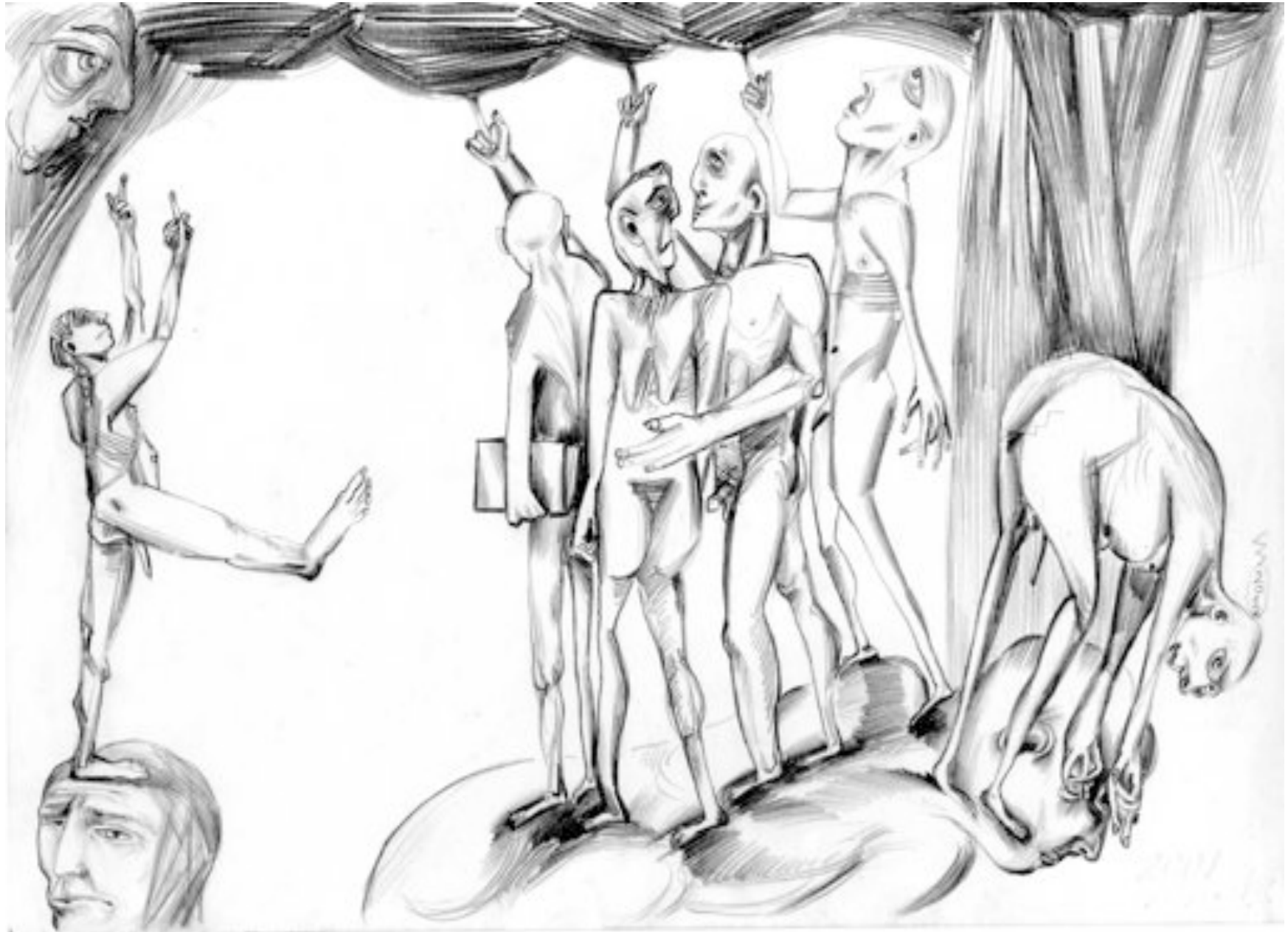
Ei bine, Kakamaka noastră continuă, fără versuri, linia melodică. Mâncătorii de copii, inclusiv cei din tagma potcapelor sau cea a condeiului și cărții, se apropie hulpavi de masă, așteptând să sune clopoțelul deschiderii festinului. De ce la iarbă verde? Din patriotism, desigur. Doar nu putea fi ignorat specificul național.

Kakamaka la iarbă verde - creion

Hainele înțelepților sunt la fel de vizibile precum hainele cele noi ale împăratului. Goi până la detalii personale ale organului sexual masculin, preinșii înțelepți calcă pe spinarea unui mare prost grămadă, batjocorind norocul cu degetul mijlociu ridicat. Căutarea lor e înjurătură curată. Norocul lor e chior și nu-i nimerește. Detaliu mărunț, dar semnificativ, unul dintre personaje numără la cealaltă mână, nefolosită pentru gesturi obscene, doar patru degete. Lipsește arătătorul.

Se spune că înțelept nu este cel preocupat de ce-i lipsește, ci acela care se bucură de ceea ce are. Și cu fundul gol, și fără arătător și cu norocul căutat pe pipăite, înțeleptul nostru nu putea sta decât în capul cuiva, printre alții asemenea lui.

Înțelepții își încearcă norocul cu degetul - creion

Înțeleptul e gol, cu bicornul academic strâmb pe creștet, cu mâinile împreunate deasupra unui sex incert. Își păzește și cărțile, singurele realități normale într-o lume de dosuri stivuite aproape scatologic pe rafturile unei existențe monotone. Înțeleptul e de dreapta, în dreapta. Restul e doar copilăreală, cu castel presat pe stânga, trotineta nebuniei în centru și un arbore crescând tenace în spatele rafturilor. Zilnic.

Dar peștele? Nu este cumva peștele un simbol? Noi suntem peștișori, ne naștem în apă, însă nu suntem mântuiți decât dacă rămânem în ea... Acolo sus, uscat pe ultimul raft, peștele nu mai simbolizează. Doar miroase.

Mi-am făcut din zile rafturi să mă plimb cu trotineta - creion

Și cum vine sărbătoarea peste noi! În șuvoi. Nu mi-e foarte clar care dintre personaje este Arhanghelul Gabriel, dar actrița care o joacă pe Fecioara Maria, cu imaculata ei concepție, și-a înaripat rochia cu danteluțe în cinstea marelui eveniment.

Trupa lui Escu, recognoscibili voit (alde Iliescu, Băsescu și ai lor), lasă clocitul în seama orbilor, grăbindu-se către spălarea păcatelor. Cu potcapul pe frunte, între Pământ și Cer, trimisul legal al miracolului suprem vede bani în oglindă, o realitate cât se poate de normală la aflarea veștii. Orice veste bună aduce după sine cheltuieli serioase. Și deconturi la fel.

Buna vestire - creion

Care noi? Păi, noi ăștia care ținem cuțitul sau doar furculița în mână, cei cu ochelari sau lămpaș, cu pâinea sau casca de polițist și pistolul la brâu, cu baston sau figură geometrică drept obiect al muncii, noi ăștia mai slabi sau mai grași, mai înveliți sau mai dezgoliți.

Noi călărim oul primordial și venerăm tabloul cu făptura rubensiană a Evei legate la ochi. Muza e aleasă, nu alege. Prințul venit pe câine călare este democratic egal cu frizerul violent sau cu intelectualul nesigur pe oul său, încă netransformat în soclu.

Dacă lumea ar putea fi sculptată, încremenită într-un proiect, oricât de fragil, noi ăștia - genul nici măcar nu mai contează – am putea sta comod pe postamentul coajei germinânde.

Așteptând să nemurim.

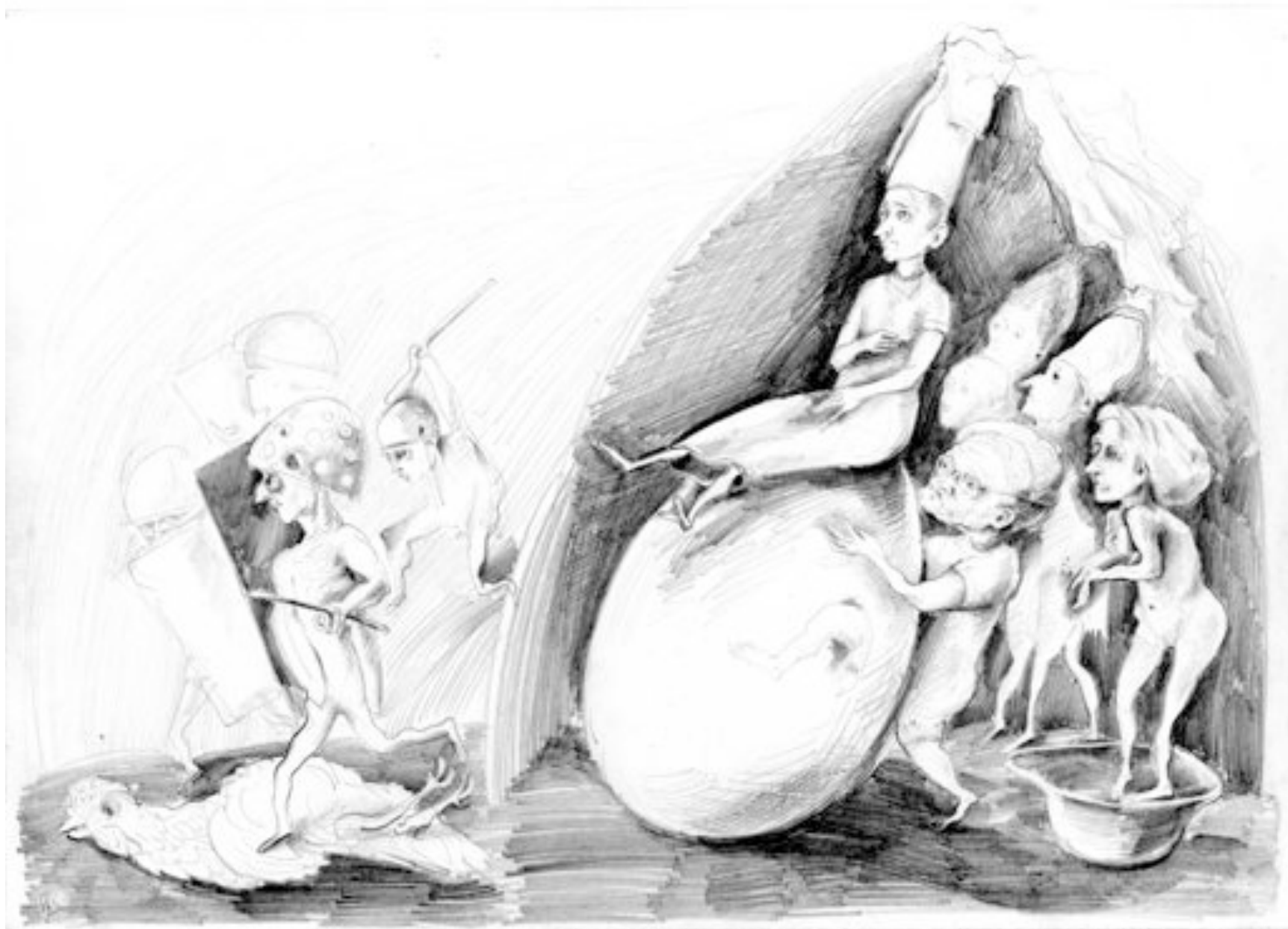

Noi ăștia stăm pe ou cum stau sculpturile pe soclu - creion

Găina babei și-a încheiat misiunea. A făcut un ou. Poate fi deci sacrificată, indiferent de dimensiunea produsului oferit.

Baba călare pe oul germinând preferă spectacolul sângeros al războiului. Centurionii măcelăresc găina. Moșul uită de cocoșul personal, lovit în admirație de gigantismul oului posedat de babă. Pune umărul la ridicarea statuii.

O poveste cu reușite și renunțări. Și sânge. Moartea găinii este, de fapt, o știre de prima pagină. Ochii holbați o cuprind flămânzi și o rumegă până la capăt.

Moartea găinii babei - creion

Îngeriamnați, cu însemnele genului la vedere, cu sexul fluturând, cu trei sâni, cu ochii repetați în orbite sau în afara lor, îngeri cu semnul despărțirii de cruce pe brațe, cu degete sau cu gheare, cu pene sângerânde și limbi hulpave, sunt izgoniți din cer precum meteoriții. Gravitația, ce altceva? îi aduce de-a valma pe Pământ. Iar oamenii, cu figuri cuminți, cu fețe curioase, asistă la căderea lor ca la un spectacol. Nu lipsesc binoclul și degetul supt prostește a uimire, cum nu lipsește nici specialistul decis să dea explicații în fața mulțimii.

Nicio minune nu scapă ochiului vigilant colectiv. Mă mir doar că lipsesc reporterii de la fața locului.

Cad îngerii de-a valma - creion

Viață după moarte? Oglinda, simbol al purității, se acoperă când mortul este pe masă. Spargerea ei aduce nenorocire. Celebrarea dezvelirii ar trebui așadar să semnifice triumful vieții, al bucuriei. Numai că, în cercul asistenței la dezvelirea supremă, cineva extrage o măsea stricată, semn al unor nenorociri viitoare, câinele pipernicit se pierde într-o latură a tabloului, iar șarpele casei se încolățește insidios pe acoperământul unei femei care ar alăpta și nu are pe cine.

Giganticele ouă sprijină observatorii cu baston, iar găina, maltrată, își face cu greu datoria de a multiplica produsul cerut. Nici măcar oglinda, străjuită de doi îngerași, încă parțial dezvelită, nu-și duce treaba până la capăt. Reflecția ei e palidă, temătoare. Viața din jur nu se poate oglindi sub aripi de îngeri. E doar o ștearsă tușă caricaturală.

O veche superstiție spune că demonii nu-și pot vedea chipul în oglindă.

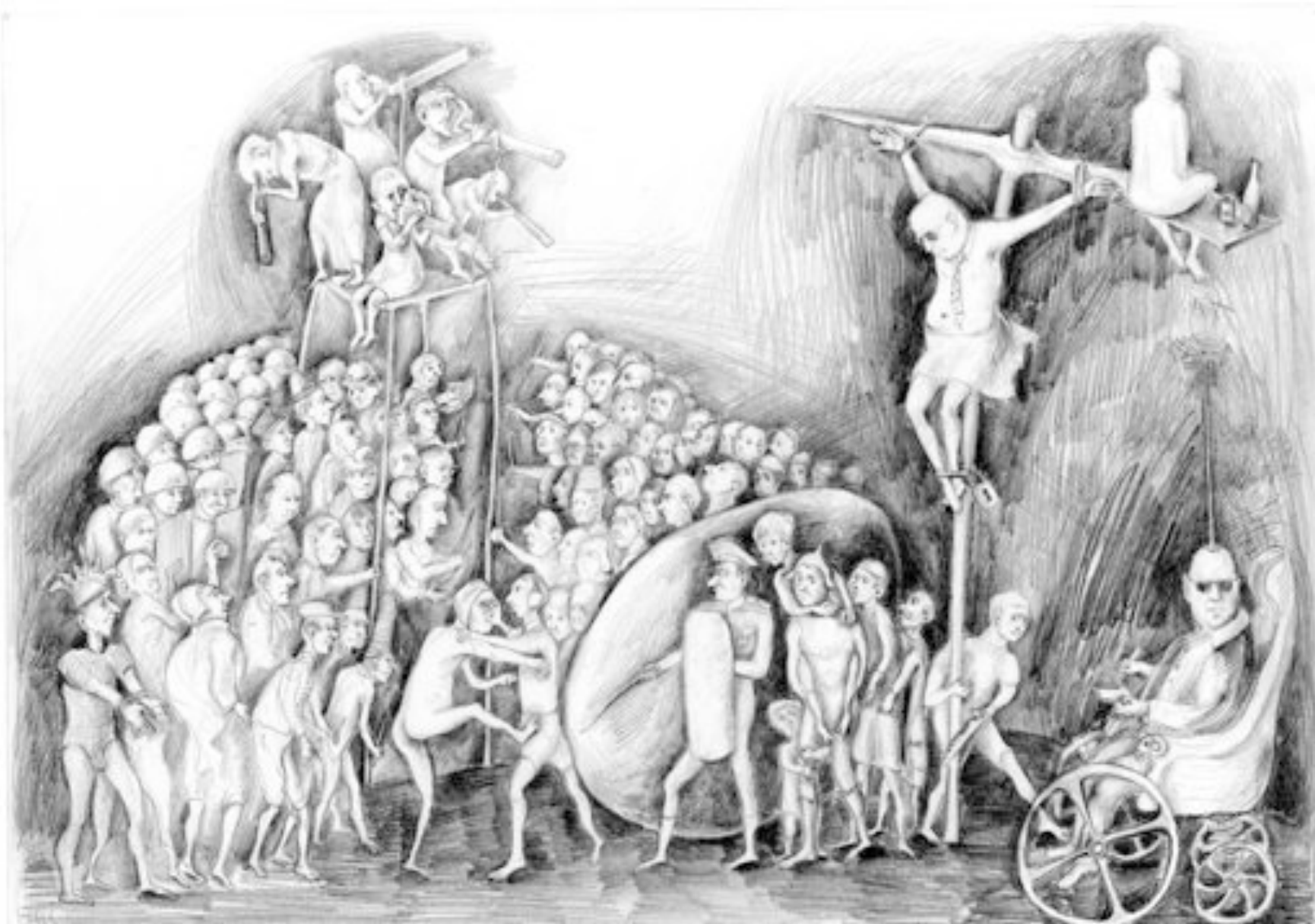

Dezvelirea oglinzii - creion

Pe târnăcopul cruce, legat și ferecat cu lacăt la picioare, academicianul pare mai curând gânditor decât îngrozit de atenția mulțimii. Reflectează. Duplicat apoi în scaunul cu roțile al timpului său de după, devine omnipotent, mânuind antena (unei televiziuni) dar și carnetul și creionul istoricului.

Dacă mulțimea n-ar fi atât de diversă - clownul, soldatul, copilul, târgovețul sau țăranul etc – cel urcat pe cruce s-ar putea simți lezat de reconstituire, ca și de această demistificare vecină cu blasfemia. Însă cu Dan Diconescu prezent, în direct, la o oră de vârf și de maximă audiență, parodia crucificării, de fapt, îl înalță. Cu căștile pe urechi, OTV-istul e participativ și aproape (poate chiar se bate cu Tolea Ciumac), ocupând, împreună cu oul devenit deja leitmotiv, centrul imaginii. Asta e lumea în care trăim.

Cunoscutul om de cultură, cu suișurile și coborâșurile sale postrevoluționare, cu istoria personală care l-a trecut atât prin timpul târnăcopului cât și prin cel al artei, binemerită și o răstignire și o coborâre de pe cruce. Cineva, cu fierăstrăul din dotare, chiar se ocupă de treaba asta din urmă...

Reconstituim crucificarea - creion

Purtătorii, nu deținătorii de adevăr. Un președinte pe nume Emil, ducându-și crucea cu Dumnezeu ei cu tot, este înconjurat de cei care ne-au tot dus cu adevărul așa cum ne-ar fi dus cu preșul, dacă erau mai puțin intelectuali...

În afara magistratului, creionat în cele mai mici detalii, ca pentru a ne convinge că justiția are costumul complet și se recomandă drept o armată de elită, cel mai convingător detaliu mi se pare pisica încurcată printre picioarele femeii. Credinciosul câine din cealalte lucrări dispare, înlocuit de șireata, dar voluptoasa felină, semn al nestatorniciei, trădării, perfidiei. Faptul că reprezentanta sexului frumos ține mărul în mână și că dintr-o altă mână, a unui alt personaj, curge otrava sunt amănunte mai puțin grăitoare decât apariția, la picioarele Crucii, a tulburătoarei purtătoare de blană și gheare.

Purtătorii de adevăr - creion

La fără un sfert, atenție la ceasul de la mână, cineva trebuie să se lupte cu îngerul morții. Pentru că la fix bătălia reîncepe.

Soldatul aflat în post poate visa liniștit la nuduri răstignite pe tranșee, în timp ce, de la margine, îngerul cu caschetă intră în ring.

Bătălia e înghețată în propriul ei proiect, combatanții au centuri de castitate, să nu li se trezească dorința de a procrea soldați într-o lume a exploziilor anticipate.

La război ca la război, doar îngerii se drapează în albe cămăși de forță.

Lupta cu îngerul de la margine - creion

Revoluția în variantă bruegeliană descrie sarcastic epopeea adulării unor personaje hilare. Muncitoru' și Colhoznica stau într-un echilibru instabil pe oul spart, locuit deja de viermuiala generală. Statuia lor e trecătoare ca și victoria gestuală a mulțimii care asaltează tancul.

Sunt oameni de toată mâna, în poziții bizare sau grotești, insensibili la prăbușirea coloanelor de templu. Unii pot fi recunoscuți, alții nu-și fac griji pentru asta.

Rătăcit în vâltoarea propriei satire, Bedivan, gol pușcă, cu obiectivul aparatului de fotografiat într-o erecție flămândă, își calcă cercul personal. Cu mâinile la spate, participant și spectator, autorul e înlăuntrul și în afara poveștii. De neatins. Plus că și-a tras un autoportret istoric.

Delegația celor puțini aducând un omagiu statuii "Muncitoru" și "Colhoznica" - creion

Dimensiunea creației este uriașă. Așteptările imense. Oul tronează statuar în fața mulțimii. Dar, surpriză! trâmbița îngerului vestește Apocalipsa. Mesia e marginalizat și poartă într-o mână colivia goală, iar în cealaltă plata trădării. Fața lui de Ianus se năruie sub ochii mulțimii. Adevărul nu mai există.

Rolurile s-au schimbat. Cine poartă crucea? Să fie Barabas, cel grațiat de Pilat din Pont? Are un singur picior bandajat, semn al unei răstigniri incomplete.

Întoarcerea mitului nu mai uimește. Fecioara nedumerită, trecătorul care și-a însușit un pește, scara ce nu duce nicăieri, toate sunt mesaje ale unei dezamăgiri adânci, neliniștitoare. Tâlharul devine erou, eroul e prins cu faldurile veșmântului năclăite de neputință. Iar trâmbița sună strident, chemând adunarea.

Cetățeni dezorientați în fața falsului adevăr - creion

Sinceritatea unei afirmații sau oglinda unui timp real? Noi chiar ne hrănim cu dorința de putere. Numai că accesul la pocalul cu băutura afrodisiacă a înălțimilor se face pe căi atât de diferite. Și de greu de urcat.

Cântăreții, cu instrumentele gălăgiei din dotare, nu au scară, doar un lujer de fasole, nesigur și încovoiat, pe care îl încalecă. Femeia ajunsă în vârf dirijează zbaterea vulgului. Jos, în stradă, până și nenăscuții cu gura căscată își doresc înălțarea. Cei cu tocul, responsabili ai cuvântului rescris, se bat cu purtătorii de bătă, într-o democrație a dorințelor afișate.

Dar, la pocal și nectarul din el se poate ajunge mai simplu pe scară. Însă, fericitul ales care pășește spre ultima treaptă, înarmat doar cu un cuțit, fără pâinea care i-ar da și puterea puterii, este legat la ochi. Orb la strigătele străzii, orb la inerentul înec al predecesorului său.

Beția puterii e oarbă.

Toți ne dorim un loc cât mai sus - creion

Noaptea toate femeile sunt frumoase. După alegeri, toți candidații deveniți aleși sunt ruși din soare. Democrația îi spală de toate păcatele. Îngerii pogoară să-i încumuneze cu lauri sau să le așeze coroane pe frunte. Înțelepții caută în cărțile lor înțelepte sfaturi pentru preamărirea fericiților aleși ai sorșii. Ajutată, evident, de votul nostru.

Ce dacă oponenții se mai bat în stradă, sau câte un necunoscut aruncă pisica în ograda națiunii? Alesul suprem a căzut în fund în fața propriei măreții și așteaptă să fie fardat pentru întâlnirea cu poporul.

Pe margine, înfrânții trag cu pușca în îngerii mucaliți, cu figuri de farsă celestă, iar un fost ales își poartă sticla curajului, sugându-și un rest de demnitate din deget.

Pe cel ales il facem frumos - creion

Castelul arde și, dincolo de grilajul de fier al realității, cetățenii urmăriți de găina norocoasă au sacoșele pline și salamul întreg. Cu masca dublându-i figura, actorul pescar dă la copca din fontă a unei canalizări, sau dimpotrivă, biciuiește locurile comune.

Mielul curat și blând nu mai anunță începutul unei noi vieți, se sacrifică doar prostește, repetitiv, în cinstea unor sărbători obligatorii. Desculți sau încălțați, cu însemnele la ei, românii nu ratează nicio festivitate.

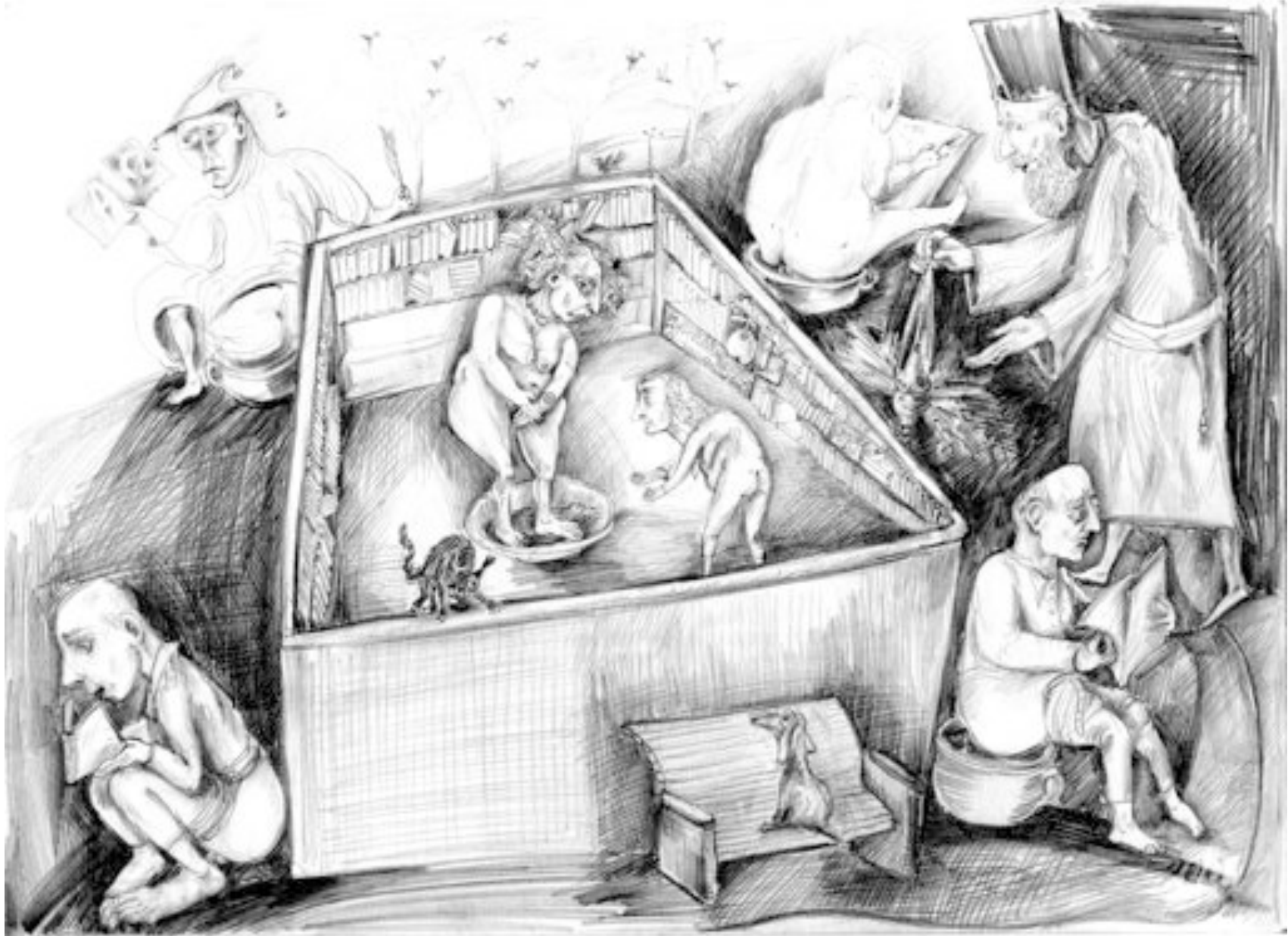
Pe oul obsesiv, la care accesul pe scară e sabotat cu bună știință, un cuplu mărunț execută o scenă de sex sau de agresiune. Totuna. Erotica este, la urma urmei, aprobarea vieții până la moarte. Indiferent de timpul și de spațiul ales.

Ne ducem însemnele chiar și fără scară - creion

Doamna Cultură se lasă spălată pe rubensienele-i picioare în ligheanul din biblioteca decopertată. Dreptunghiul care o încapă, cutie de pantofi cu pereți de cazemată, este străjuit la fiecare colț de câte un cărturar cu necesități nevinovat umane. Pe oalele lor de noapte, cititorii, scriitorii sau magicienii își asumă fiecare direcția potrivită. Străjeri de nord, de sud sau dimpotrivă, cu dosul gol și capul plin, cei patru sunt cădelnițați de un preot surghiunit în afara tuturor punctelor de reper.

Câinele de pe margine și pisica din interior se zbârlesc sugestiv unul la celălalt. Doamnei Culturi prea puțin îi pasă și de punctele cardinale și de damful din exterior. Cel puțin un slujitor, sau o slujitoare, o iubește îndeajuns încât să-i spele picioarele în careul unde goliciunea ei poate sfida fructul oprit, pus elegant pe unul dintre rafturile înțelepciunii.

Baia Culturii între punctele cardinale - creion

Unul singur? Al treilea ochi? Cel al spiritului, fereastra deschisă pe fruntea zeului Shiva? Atâtea întrebări ale căror răspunsuri ne-ar consola reflecția în oglinda sufletului de alături.

Și totuși, nu despre acest singur ochi interior desenează Cristi Bedivan, ci despre același ochi al neprivirii noastre.

Suntem orbi și dirijați de la spate, trec prin fața noastră armate de priviri și noi nu vedem decât ceea ce vrem. Obișnuința ne roade pe dinăuntru, monotonia ne doboară, bastonul alb ne călăuzește prin lumea unei singure priviri.

Iată de ce, în țara orbilor, chiorul a devenit împărat.

Noi nu vedem decât același ochi - creion

Nu m-am lămurit dacă sirena cu sâni căzuți e atrasă de șarpele ispitei sau al înțelepciunii. Restul e clar ca bună ziua.

Când cunile acuplării îți intră în creștet (wau, ovule și spermatozoizi pe cui!), ce mai contează că îngerii au sexul flasc sau că și-au uitat aripile acasă? Bine că au venit să-i scoată deochiul din ureche. Vorbă să fie, parcă acolo se ascund dorințele vinovate! E mai cinstit câinele de pază, pus și el pe fapte mari. Zău așa, ce descântec se potrivește în astfel de cazuri?

Cui pe cui se scoate.

Doi îngeri fără aripi mă caută de deochi, creion

Un învățat, cu tocă academică pe frunte, și un dezvățat gol-pușcă și supărat ocnă se polarizează masculin de o parte și de alta a sirenei. Munteanca, pentru că așa ne e prezentată jumătatea de femeie completată cu jumătate de pește, îl ademenește pe posesorul decarului (învățatul a luat zece la învățăturile lui) nu cu pocalul din mână sau cu triluri de odisee, ci cu imaginile de sex-shop, pe lângă care acesta trece în goana bicicletei.

Sonoritatea lucrării este asigurată de vecinul comentator de sub fereastra lăcașului de pierzanie, contrabalansat de melcul smerit și tăcut de lângă coada sirenei. Și de foșnetul frunzelor din Pomul Cunoașterii.

Însă, ce poți să înveți dintr-o întâlnire pe fugă între un biciclist și o jumătate de femeie?

Întâlnirea învățatului cu sirena de la munte - creion

Harul nu poate lua taurul de carne. Nu la comandă. Nu întotdeauna. Artistului înconjurat de muze hermafrodite, cu aripi frânte sau cu fețe de bărbați și sâni cât pentru alăptat o națiune, străine de el și de carnea creației sale, nu-i mai rămâne decât să-i dea vieții cu tifla.

Sunt gesturi care spun mai mult decât Opera Omnia.

Artist înconjurat de muzele altora - creion

Sau un autoportret cu perdeaua pe frunte. Autoclastrarea, nevoia de a-ți pune singur botniță, să nu care cumva să dai pe dinafară de venin și dezgust, este o stare de acces la civilizație.

Dacă pădurile ar avea ferestre, am putea urla din ele cât ne ține gura. În inima orașului, însă, suntem cu toții condamnați la cuviință. Numai îngerii își pot arăta sexul, doar ei ne pot pune pumnul în gură, ei ne pot opri săgețile privirii. Și, sub paza lor, auzim, vedem, vorbim cu frâna trasă. Adică, bine.

Vai de binele nostru!

Eu, la fereastră, păzit de îngeri să văd și să aud bine - creion

Senectute, fără atributele înțelepciunii. Capătul drumului este la fel de dureros precum startul în viață. Bătrânețea nu ne scutește de patimi, de violență și nevoi. Involuția este sigur vecină cu revoluția. Măcar de gard.

Pe poarta vârstei se intră buluc, grămadă, cu speranțele la fel de proaspete ca în tinerețe, chiar dacă ele sunt ascunse în trupuri vlăguite de trecerea anilor.

Gâștele vestesc invazia. Viața și vigilența sunt la datorie. Capitoliul este apărat. Ritualul nu se întrerupe, numai protagoniștii au nevoie de alte simboluri. Așa că apare craniul, cea mai reprezentativă parte a corpului uman, locul unde timpul adaugă, nu slăbește. Ar fi trebuit purtat drept stindard al luptei. Dacă revoluția urmărea scopuri patriotice, sau măcar intelectuale, nu tragerea în țeară a ispitei: femeie, clown sau înger.

Revoluția la bătrânețe este presărată cu mici amănunte observate miop, cu figuri umile și așteptări modeste. Protagonistul e trist, speriat și readus la condiția patrupedă. Și totuși, dă cu tifla bătrâneții. Priviți-i mâna. Un deget se strecoară batjocoritor printre celelalte.

Fără semnul victoriei, revoluția și-a făcut, totuși, datoria.

Revoluția la bătrânețe - creion

Nu Iudeea o guvernează noul Pilat, ci ograda noastră mioritică, cu urcușurile și coborâșurile ei. Deal, vale, deal, vale...Însă cruzimea, insolența, corupția și aroganța sunt la ele acasă.

Minuscul, complexat de propria făptură, așezat în tronul său mobil, cu rotile, noul Pilat are un sigur dușman. Pe creștetul său tronează trioul mass-media, apăsător până la sufocarea cu imaginile fantomelor exterioare.

Știrile, cutremurătoarele știri, îl asediază pe Pilat, cel care în timpurile moderne își pierde până și curajul de a se spăla pe mâini. Le ascunde numai, strategic, la spate, luându-le dreptul la folosință.

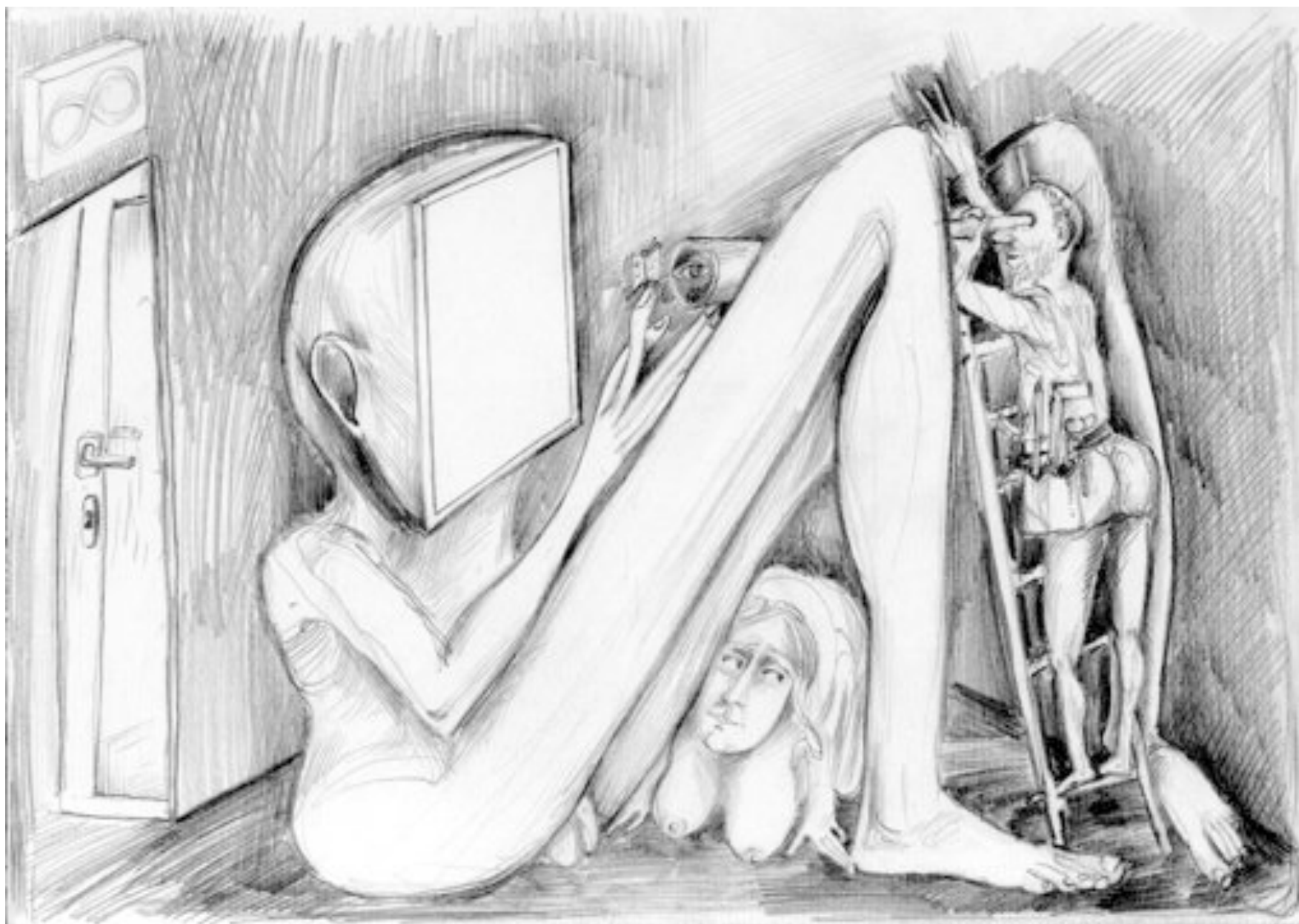

Pilat bântuit de știri - creion

Cine are carte, are parte. Nici nu mai contează de cine sau de ce.

Trăim timpuri în care tot românul alfabetizat își poate vedea numele scris pe o copertă. Chiar dacă în interiorul volumului nu se află nimic, chiar dacă pretinsul cărturar este alb precum o foaie de hârtie. Însă cercetările continuă. Și cum psihanaliza lui Freud se bazează pe sex, adevărul e proiectat undeva printre picioarele protagoniștilor. Ca să ne dăm suficient de intelectuali...

Cel înarmat cu instrumente de lucru urcă să cerceteze orizontul sexual dintr-o perspectivă înaltă, cel cercetat ține o carte minusculă, caricaturală, în mână. Pe ușa bibliotecii s-a aprins semnul înfinit. Căutarea continuă.

Cercetători în căutarea cărții - creion

Percepția lucrurilor este mereu diferită. Din unghiul nostru nu se vede la fel ca din perspectiva lor. Convenția dreapta-stânga rămâne o simplă convenție, chiar dacă punerea ei în practică doare cumplit la contactul cu realitatea. Semnul luptei, ce revoluție ar triumfa fără măcel? este omul-lup. Sau măgar? Mulțimea e împărțită, pe registre bine conturate, în corul antic al adulțitorilor și comunicatorul preocupat de telefonul mobil. Centrul e grotesc sexual, lupta devine pur instinctivă. Iar îngerii descălecați pe la ferestre sunt mărunți sau cu o singură aripă, zburătăciți în realitatea terifiantă.

Tabloul se completează insidios cu un câine biped și un șarpe înțelept, victorie a necuvântătoarelor asupra nebuniei umane.

Dintr-o parte de dreapta, care poate fi stânga lor, observatorul, trecut și el prin evoluția revoluției, se neanderthalizează.

Fruntea lui devine mai mică, și mai mică... Doar ne tragem din maimuță, nu-i așa?

Dreapta noastră-stânga lor, printre îngeri care descalecă în plină revoluție - creion

Zeul are coadă de câine. Îi mai lipsesc doar covrigii pentru a fi garantul bunăstării unei încălecări colective.

Pe câine călare stau, goi și rușinați, pribegii căutători ai fericirii. Doar primul, după chipul și asemănarea autorului, face semnul decisiv al despărțirii de casă, ceilalți se agață unii de alții. Puterea exemplului este molipsitoare. Cuierul spânzurat în fereastră e pustiu.

De ce ar mai privi cineva în urmă?

Noi de aicea tot plecăm - creion

Să ții evidența îngerilor, fără să cazi în birocrăția Miracolului, pare o activitate cât se poate de obositoare. Înțeleptul are cartea și condeiul în mână, dar e privit chiorâș, cu un singur ochi. Îngerii din gestiunea lui, cu gâturi de lebădă plutitoare, nu par niște parteneri comozi. Privesc de sus. Și nu se lasă înduioșați de mărunțișurile general umane.

*Un chip de femeie, un căutător gârbovit, sunt simple obstacole ne semnificative. Îngerii cer prețul lor îngeresc ca să rămână.
Pe capul nostru.*

Nu toți îngerii trec dincolo - creion

Un Ianus plin de picioare, căzut în fund în fața agitației diurne, asistă neputincios la spectacolul traiului „pe labe mari”.

Dreptul la opinie este călcat în picioare, trăitorii veacului circulă liberi prin zona de vânătoare a tălpilor uriașe, așteptându-și rândul la creștere. E o plăcere nebună a strivirii celuiilalt, și burțile imense sau mâinile rapace colindă universul cu satisfacția datoriei împlinite. Disproporția dintre labe și organul gândirii devine națională.

Pe când o manea pe post de imn național? Trei culori cunosc pe lume, lume, soro, lume!

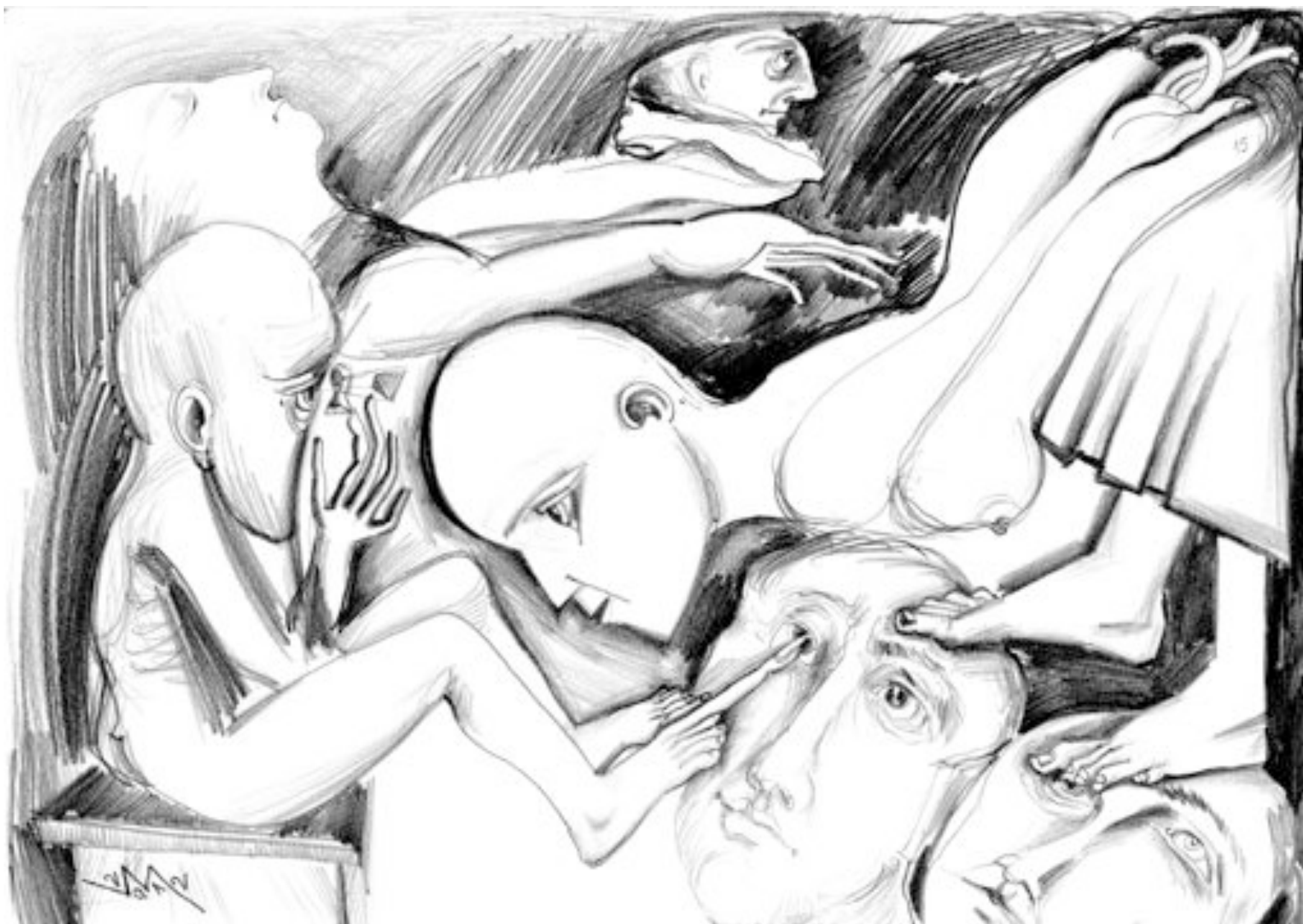

Ne cresc labele picioarelor - putem să ne strivim - creion

Nu c-ar fi îmbătrânit libertatea, ca noțiune sau câștig, să-i rămână creștetul pleșuv și să lucească înțelept deasupra mulțimii. Nu! Libertatea e doar lustruită bine, închisă în propriul ei proiect și nu o poți lua de mână. Accesul se face doar vizual, pe furiș, prin gaura cheii.

Ce face libertatea la români? Când, evident, nu își probează tichia de mărgăritar. Exact ce ne-a propus cântăreața cheală. Se piaptână.

În timp ce noi, curajoși, (sic!), tragem cu ochiul.

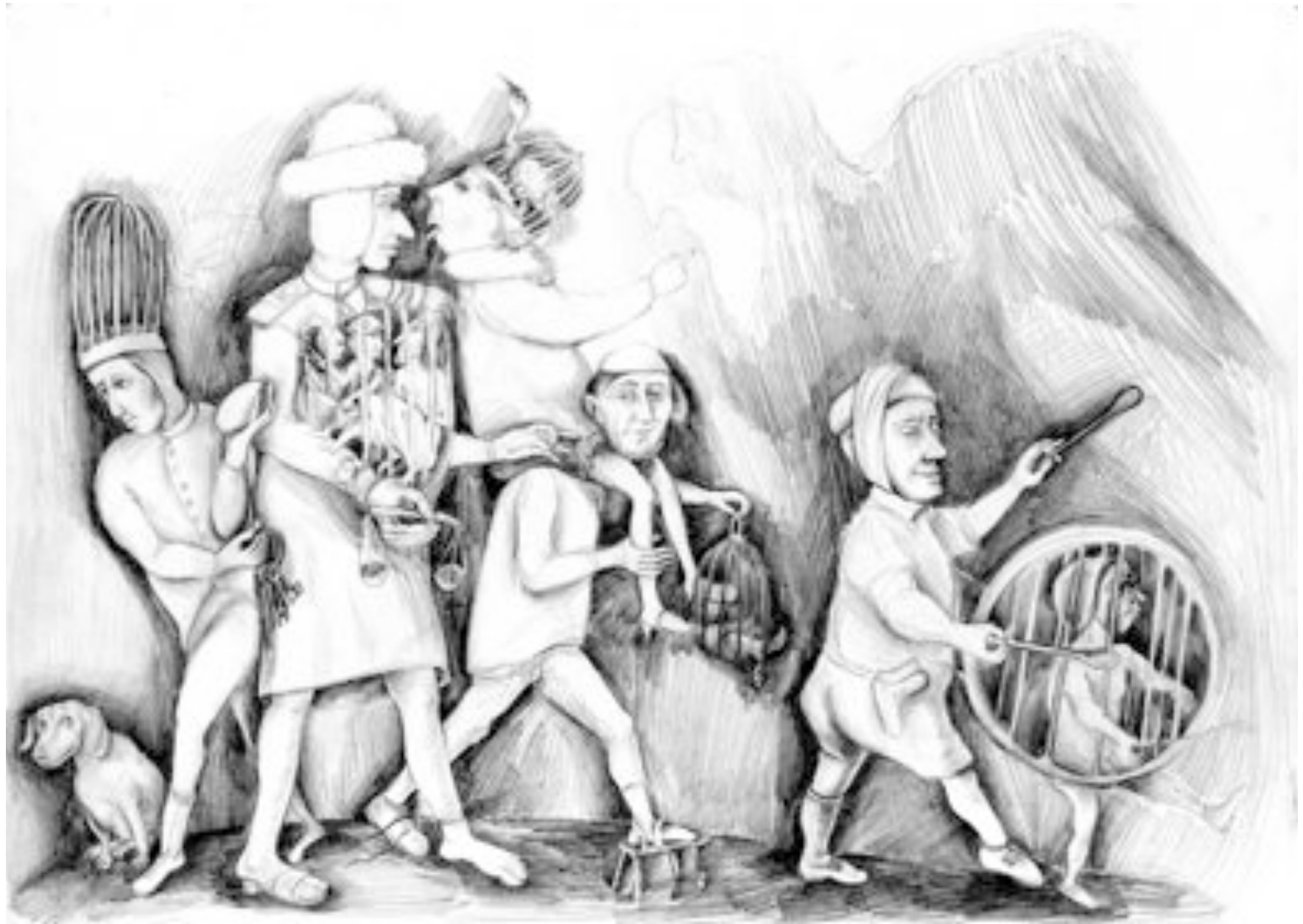
Libertatea cheală privită prin gaura cheii - creion

Nu vă lăsați înșelați de diversitatea coliviilor, de plasarea lor în diverse porțiuni ale corpului, sau chiar deasupra acestuia. Nici la ce ascunde fiecare în colivia personală nu trebuie neapărat să ne oprim.

Sugestiile sunt transparente. De exemplu, personajul care poartă în palmă oul (lui Columb?) are colivia goală deasupra capului. Simplu, o sigură idee i-o poate popula. Deținătorul balanței este împovărat de locatarii îngrămădiți în sufletul său cu gratii. Gâsca nu poate fi decât o găscă. Atunci când nu cotcodăcește. Și așa mai departe.

Interesant este însă registrul de jos al lucrării, atent compus pentru a dezvolta ideile propuse. Fiecare dintre personaje, purtătoare de legale și obligatorii colivii, are creionat un anume gen de încălțăminte. Însă, nimeni nu poartă o pereche normală de pantofi sau ghete. Picioarele sunt încălțate diferit, desperecheate, sau chiar văduvite, numai câte unul, de acoperământul firesc. Aș putea presupune că plasticianul a considerat, în lucrarea sa, semnificațiile falice ale piciorului mai importante decât poezia nevoii de colivie. Care colivie, iată, ne dă viață. Adică ne ajută să trăim luând în stăpânire pământul pe care călcăm, dominându-l cu tălpile, tocurele, tălpicile din dotare. Ne tocim pîngelele sau călcâiul, după câtă smerenie sau înlocuitori ai smereniei am adunat între gratiile coliviilor.

Un câine amușină urmele și îngeri triști se pulverizează deasupra noastră.

Colivia noastră care ne dă viață - creion

Scena acțiunii cheamă la un fel de satiră acră. Nu este o cameră, un salon, o incintă cu simboluri ale creației, ci un banal vagon cu damigeană, porci și găini, dotat cu atributele timpurilor moderne: radio, telefon, lumină electrică. Dacă nu ni s-ar indica direcția culturală, am spune că vagonul se îndreaptă către Caracal. Pentru că din zonă nu lipsesc șapca, coiful sau sâni goi. Recunoașterea unor personaje nu poate fi decât întâmplătoare, iar aglomerația... de sezon.

Undeva, sus, două mânere de sprijin, asemănătoare cu cele care te ajută să-ți menții echilibrul în metrou, ar putea fi sugestii pentru o decizie surprinzătoare. Spânzurători?

Vagonul cultural - creion

Cocoțat pe oul său sprijinit cu proptele de ucenici, prezicătorul trimite mai curând la un spectacol de magie alb-neagră. Ține în mână cuțitul, semn de agresivitate și emoție distructivă și are în față oglinda, un alt simbol folosit în vrăjitorie. S-ar zice că îi cheamă pe îngeri la el, însă momentul e ratat. Asistența geme de ursitoare cu fața acoperită, de spectatori cu balanțe furișate sau cu lacăt la gât, preocupați de traiul direct, frust. Ei ignoră viitorul incert.

Prezicătorul ocupă mai curând o poziție de forță, de superioritate violentă și agresivă. Iar pruncul care își așteaptă ursita seamănă izbitor cu un personaj venit din trecut, care ne-a marcat prezentul, jucându-se cu viitorul nostru și acum.

Prezicătorul - creion

Unul dintre cele mai derutante desene. Barca se pierde undeva în fundal, nefolosită decât pentru a sugera trecerea potopului. Lumea e salvată. Însă nu se află pe puntea unui vas, nu-l înconjoară, perechi perechi, pe tata Noe, ci stă călare pe un pește.

Gândul mi se duce mai curând către Iona, cel care a stat trei zile în burta unui pește, decât spre salvatorul speciilor. Pentru că, în povestea lui Iona, peștele uriaș reprezintă profunzimea ignoranței de care se îmbolnăvește omenirea. Știe ceea ce vrea să știe.

Centrul lucrării are un personaj care ține hățurile altor doi, folosindu-i pe aceștia pentru a-și astupa urechile. Ce nu vrea să audă călărețul de pește? Ceva ce i-ar putea înaripa credința, sau dimpotrivă, ceva care l-ar transforma din bigot în ateu?

Îngerul, înarmat cu tăiș la cingătoare, vine puternic și duplicitar din urmă.

După potop, toți știu ce este o barcă - creion

Sfâșietor de trist, tabloul unui timp bolnav seamănă cu bătaia pe reducerile din mall-uri, pe sarmalele de sărbători sau pe întâietatea la pupat moaște.

În timp ce unii se pierd în plăceri sau se alimentează de sus, mulțimea linge urmele bucuriei vărsate. Faptul că cineva se îndeletnicește cu secționatul unui ou, tăind cu fierăstrăul concepția, pare însă mai puțin dureros decât binecuvântarea dată tarabei cu arme.

Totul este de vânzare. Din păcate, nu totul poate fi și cumpărat.

Fiecare ia ce poate, fiecare vinde ce poate - creion

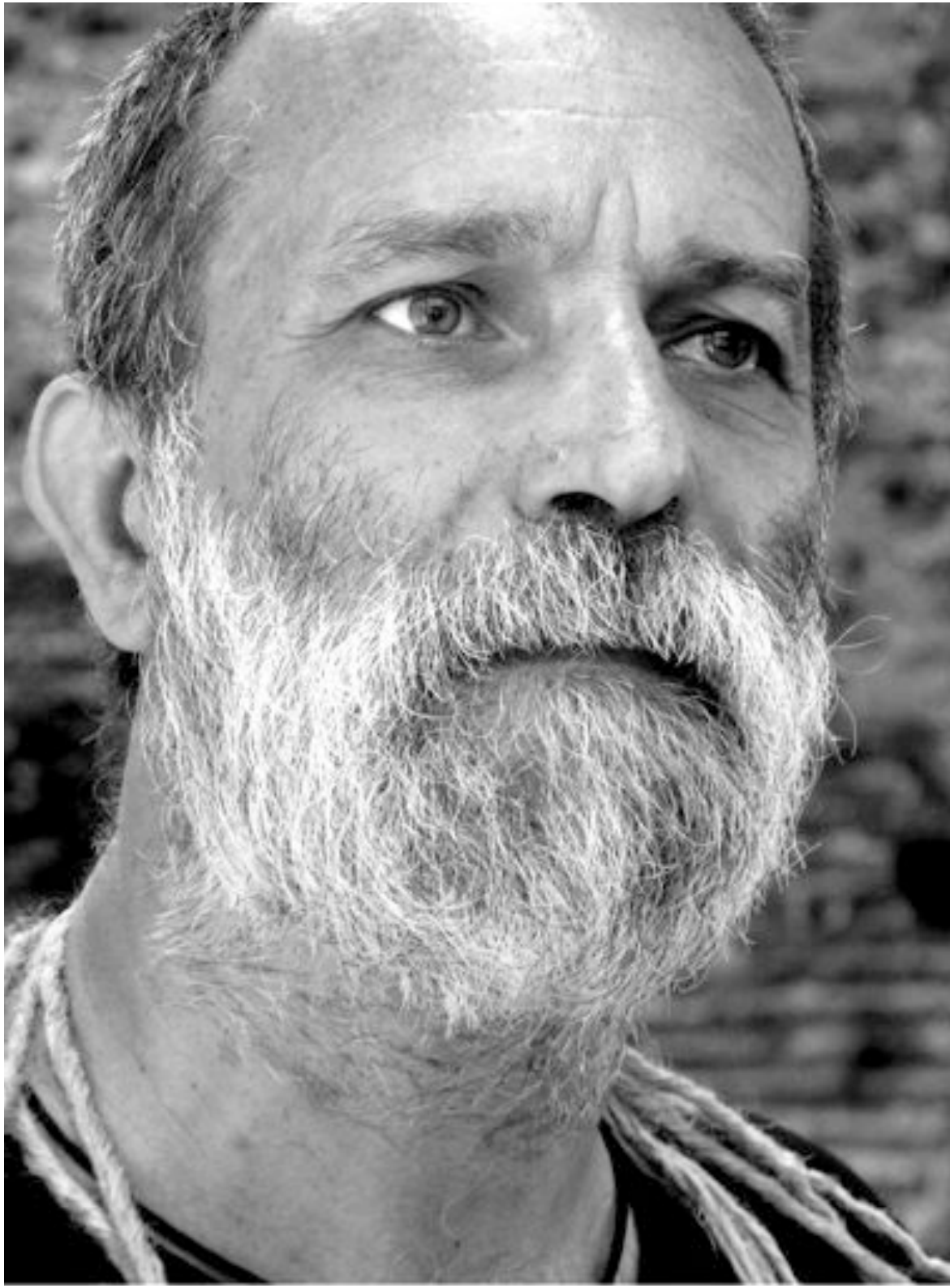
Cortina e trasă, spectacolul poate începe. Salvatorul, marele arhitect, civilizatorul, reconstructorul, intră din nou pe scenă. Mulțimea, nedumerită de reapariția sa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat să fie cea care l-a readus pe val, privește către coloanele templului pe unde marele, inegalabilul, mânuitorul uneltelor creației, trece impozant călare pe o găină. Evident, spre satisfacția vulgului, găina leapădă un ou exact în timpul ceremoniei. Certitudinea satisfacției există. A fost probată corespunzător.

Marele arhitect are cască de protecție, a doua oară e mai dificil să te păzești, iar găina e înhămată la greu. Micuța balerină cu tullee în barbă se pregătește și ea, cu ajutorul sfătuitorului, să se afle în treabă. Învinsul are capul plecat sabia nu-l taie.

Trăiască votul democratic!

Marele arhitect revine - creion

Beckmann

Cristian Bedivan

Născut în București, în 1951.

Absolvent al Institutului de Arte Frumoase "Nicolae Grigorescu", în 1974

În 1975 este muzeograf - restaurator la Muzeul din Slobozia și din Călărași și urmează cursurile de restaurare pregătindu - se ca restaurator lemn, metal, ceramică.

Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România din anul 1980

Din 1969 și până în prezent, a participat la numeroase expoziții de sculptură și grafică organizate de Consiliul Local, de Ministerul Culturii, de Uniunea Artiștilor Plastici, și de galerii particulare.

Din anul 2000 este expert restaurator carte veche la Biblioteca Națională a României.

Simpozioane de sculptură în România (1976-2013):

Măgura/Buzău, Săliște/Sibiu, Arcuș, Hobița, Costinești, Târgoviște, Galați, Râmnicu-Vâlcea, Tulcea, Oarba de Mureș, Bacău, Pitești, Baia Mare, Bogați, Roșiorii de Vede, Bistrița, București, Ploeni, Dervent

Lucrări de artă monumentală:

Orșova, Constanța, Târgoviște, Tulcea, București, Bogați, Ploeni, Pitești

Expoziții de grup în străinătate:

Elveția, Suedia, Finlanda, Spania, Olanda, Anglia, Iugoslavia, Rusia, Bulgaria, Italia.

Expoziții personale:

1978 - Hanul cu Tei, București, România

1985 - Căminul Artei București, România

1986 - Roma, Italia

2004 - Muzeul de Artă Vizuală, Galați

2005 - Galeria de artă Aliantz-Țiriac, București

2005 - Muzeul de Artă Contemporană Constanța

2005 - Galeria Simeza, București

2006 - Grand Palais, Paris, Franța

2007 - Muzeul de Artă Ploiești

2009 - Muzeul de Artă Vizuală Galați

2013 - BOOK PROIECT INTERNATIONAL, Marseille, Franța

Premii:

1973 - Laureat al Concursului național de artă pentru studenți

1974 - Premiul revistei "Amfiteatru"

1986 - Premiul I al Simpozionului de la Târgoviște

1990 - Medalia de aur - Ravenna, Italia

2000 - Medalia de argint - Simpozionul de la Râmnicu -Vâlcea

2002 - Premiul Uniunii Artiștilor Plastici pentru sculptură ambientală

2005 - Nominalizare Secțiunea Arte Plastice - Radio România Cultural

2005 - Nominalizare Secțiunea Arte Plastice - Revista de cultură

"Cuvântul"

2006 - Medalia de Argint pentru Sculptură - "ART EN CAPITAL"

a - 217 - a ediție a Salonului, Societatea Artiștilor Francezi, Grand Palais, Paris, Franța

2006 - Premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România pentru sculptură ambientală

2010 - Premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România pentru sculptură

Lucrările sale pot fi întâlnite în colecții și muzee precum Muzeul de Artă Tulcea, Muzeul Armatei București, Muzeul de Artă Vizuală Galați, Muzeul de Artă Râmnicu-Vâlcea, Centro Dantesco dei Frati Minori Conventuali, Ravenna, Italia

Lucrări în colecții private:

România, Filipine, Anglia, Austria, Germania, Franța, Italia, Danemarca, Canada, Mongolia, Australia

Jurnalul este forma narcisistă a cuvântului scris - reportaj al sinelui despre sine.

Jurnalul despre care eu doresc să vorbesc, este un jurnal al unor semne grafice pe care Narcis se vede nevoit să le zărească în oglindirea vitrinelor și îngrozit și grăbit, descoperă revolta imaginii în fața realității.

De 28 de ani, cu pauze destule, încerc o formă de jurnal pe care mi l-am botezat "Desenul zilei." Semne inegale, purtate de colo colo, ce respectă traseul normal a ceea ce se numește carnet, bloc-notes, schițier. Notițele, schițele sunt luate la fata locului pentru că doar astfel simțurile trăiesc din plin acțiunea. Mi-am făcut din mână reporter sentimental.

Cadrul hârtiei delimitează, așa cum o acțiune este delimitată de timp. Emoțiile și tot cortegiul lor impalpabil, dar și bloc-notes-ul, fac excepție. Din această zona apar: zâmbetul, grimasa, gestul imperceptibil, lacrimile, o idee desenată într-un colț de hârtie, ori scrisul mărunț dintre rândurile pe care le cerți pentru ceea ce-ți comunică.

Acesta ar fi tâlcul desenelor mele.

Nu sunt neapărat imagini simbol, imagini care reflectă realitatea, ori compoziții savante. M-am folosit de simboluri, m-am folosit de limbajul compoziției, dar mi-am dorit ca ele să fie o reprezentare a subconștientului. Desenul coboară cu o treaptă simbolistica cuvântului, în căutare de trup. Alteori oscilează între hieroglifă și ideogramă, fiind apreciate în dublul rol, de simbol al cuvântului și de simbol caligrafic. Se pare că nu e destul să vrei să comunici ceva. Unealta, unghiul și direcția din care privești dau greutate creației. În centrul vizual balzachian, dar și al poveștilor cu Nastratin, stă de multe ori același om.

Tragedia și comedia, hohotele de râs și de plâns, se combină, se rostogolesc, și de cele mai multe ori capătă două fețe fără de barieră. Și atunci avem parte de râsu'-plânsu', de haz-de-necaz, de tragi-comedie. Acest tip de creație mi s-a părut că îmi permite să mă folosesc în libertate de libertate. Libertate pe care satira ori fabula mi-ar fi transformat-o într-o continuă suferință.

Narcis, mai mult ca oricare, vede creația lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce se reflectă din afară, pe retina lui încapă doar imaginea desavârșită.

Cristian Bedivan

Katia Nanu

Născută în 1954

Profesor, jurnalist și scriitor, este membră a Uniunii Scriitorilor din România și a Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

A publicat din 1984 și până în prezent, 20 de volume de poezie, proză, dramaturgie și publicistică.

Cărți publicate:

“*De demult cu elefanții*” (poezie), Editura ”Ion Creangă”, București, 1984

“*Piersici cu aripi*” (poezie), Editura ”Ion Creangă”, București, 1987

“*Pe urmele razei de soare*” (poezie), Editura ”Ion Creangă”, București, 1988

“*Cercul poveștilor*” (proza), Editura ”Ion Creangă”, București, 1990

“*Nevoia de colivie*” (eseuri), Editura ”Alma”, Galați, 1995

“*La verite sur les crocodiles*” (poezie), Editura ”Alma”, Galați, 1997

“*Suflet de rezervă*” (roman), Editura ”Național”, București, 1999

“*De cealaltă parte a fericirii*” (publicistică), Editura ”Alma”, Galați, 1999

“*De demult cu elefanții*” (poezie, reeditare), Editura ”Alma”, Galați, 2001

“*Cineva albastru*” (roman), Editura ”Alma”, Galați, 2002

“*Prietenii*” (versuri), Editura ”Național”, București, 2004

Pufu 1- “*Te învăț cum să vorbești*” (poezie), Editura ”Național”, București, 2005

Pufu 2- “*Fruitele sunt tare bune*”, Editura ”Național”, București, 2005

Pufu 3- “*Jocul de-a numărătoarea*”, Editura ”Național”, București, 2005

“*Exercițiu de monotonie*” (proză scurtă), Editura ”Almaprint”, Galați, 2006

“*Paso doble*” (roman), Editura ”Senior”, Călărași, 2007

“*Ușor cu democrația pe scări*” (publicistică), Editura ”AlmaPrint”, Galați, 2008

“*Puzzle cu Vasile*” (roman), Editura ”Axis Libri”, Galați, 2011

“*Registrul de gardă*” (roman), Editura „Național”, București, 2012

“*Ochiul de sticlă*” (teatru), Editura “Axis Libri”, Galați, 2013

Tipărit la

Concepție, machetare, prelucrare foto
muzeograf Anca Tofan

Manager
dr. Dan Basarab Nanu

Beethoven

2014